

Писма из Србије (38)

Драги моји,
сви вероватно знате бајку о Аладиновој чаробној лампи, коју само треба протрљати па ће вам добри дух испунити сваку жељу, и сви сигурно мисле да тако нешто не постоји. Тако сам мислио и ја док нисам дошао у Србију и док нисам сазнао за овдашња јавна предузећа. Сада вам поуздано могу рећи да је у поређењу са српским јавним предузећима Аладинова лампа тек бедан примерак источњачког кича.

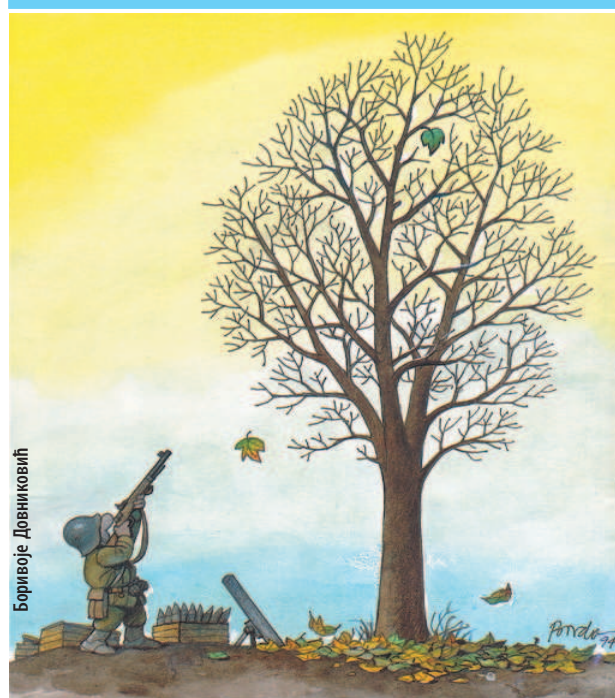
овдашњих медија у којима се српска јавна (па још и монополска), предузећа тако радо, а тако безразложно рекламирају. Прави помор настао би и међу српским фудбалским и кошаркашким клубовима, који би изгубили најдужеживије спонзоре, без којих једва да би своје првотимце могли да дарују скупоценим аутомобилима и вишемилионским уговорима. Српски културни посленици закукали би на сав глас, јер коме другом би неки убоги вајар овдашњи могао да прода своје скулптуре за милион евра ако не директору каквог владиног предузећа? А каква би тек катастрофа задесила фирме које послују са јавним предузећима може се само претпоставити. Ипак, није тешко замислити очај на лицу једног скромног власника багера чија би машина том случају радила тек осам или десет сати дневно, а не свих двадесет и четири као што су јој, испоставило се, потенцијали. Да нема јавних предузећа неким производима никада не бисмо сазнали праву вредност, па бисмо и даље потцењивали чивилуке и држаче за кишобране, не слутећи да их је могуће продати за по пар хиљада евра по комаду. Са своје стране српски туризам би сасвим колабирао када би остао без хиљада јавнозаплених што су вечито гладни спорта, разоноде, рекреације и свакојаким симпозијума... Све ово треба да имају на уму они који ових дана предлажу деполитизацију и приватизацију јавних предузећа и подругљиво тврде да она нису фонтане жеља.

Слажем се да српска јавна предузећа нису фонтане жеља. Она су више врела живота. Ваш
Бојан Љубеновић

Јер као што знамо, добри дух из Аладинове лампе успео је да усрећи једино свог поштеног налазача и његову изабраницу Лејлу, док се онима које већ деценијама усређују српска јавна предузећа ни броја не зна. Нема те фонтане жеља, или амајлије за срећу која се може похвалити са толико задовољних корисника као што то могу српска јавна предузећа. Штавише, фонтанам жеља, па чак и онима најискуснијима, каткад се догоди да понеку муштерију и изневере, док са друге стране није познат пример да су српска државна предузећа некога разочарала. Не смем ни да замислим шта би се са Србијом догодило да нема своја јавна предузећа. Слутим да би српски политички живот намах загро, странке би изгубиле сваку амбицију, а изборна трка сваку драж. Управни одбори опустели би као села на Голији, лишени шансе да своје менаџерске таленте покажу у државним директорским фотељама најблиставији страначки кадрови пали би у тешку депресију, а туга преголема опхрвала би и на стотине њихових рођака и пријатеља оставших без наде да ће ускоро загристи државни хлеб, а једнога дана и масну опремину. Ништа мању несрећу тај злослутни сценарио не би изазвао ни код

Страшило.
Птице мисле да је човек и удаљују се. **Валериј Бутулеску**

Свет има тродимензионалну слику о нама. Јад, беда и чемер!
Вељко Рајковић

Зашто жене нису у мафији?
Не могу да испоштују закон ћутања!
Раде Ђерговић

(Не)хонорарни сарадник

Ово је историјски дан за Дунав.

Божидар Ђелић, иошћиредседник Владе

ЏЕПНИ КАЛЕНДАР

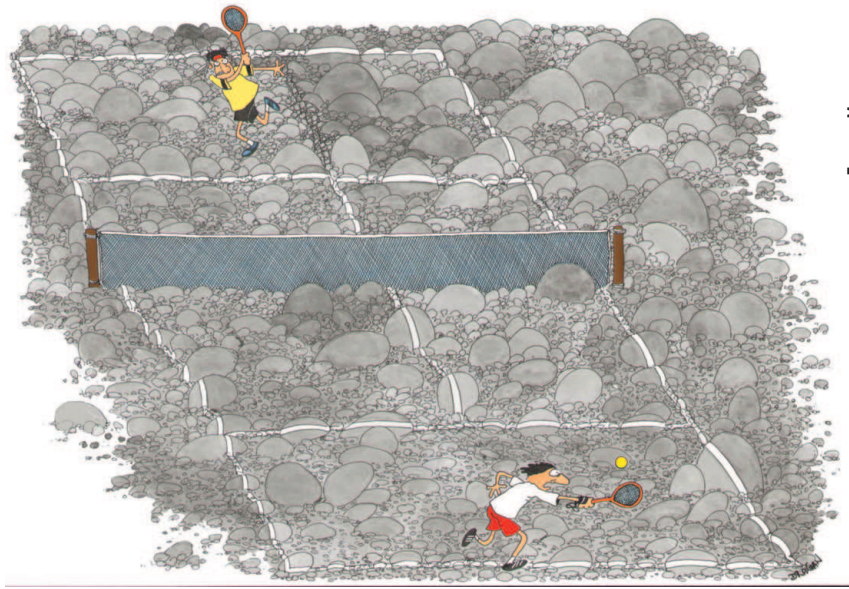
Пише Ранко ГУЗИНА

ПОНЕДЕЉАК	СРЕДА	ПЕТАК	НЕДЕЉА
Влада је онаква какви смо ми, што јој даје легитимитет.	После летњег пљуска појавила се дуга, небеска подршка геј популацији.	Што је мање живих сведока њихова прошлост је све чистија.	У новинама се појавио оглас: "Продајем гробно место у Алеји великана."
УТОРАК	ЧЕТВРТАК	СУБОТА	
Да ли само у Вршцу полиција бије људе? Да ли туче искључиво Роме или су и остали грађани равноправни? Да ли је кажњиво само оно што је на Јутјубу?	Један што може само да сања о мору и одмору, каже: - Кад би могли да видите како сам поцрнео изнутра!	Да сам тајкун питао бих ја вас пошто је Теразијска тераса?	

Афоризам недеље

Основни проблем нашег народа је у томе што немамо довољно људи!

Растко Закић

Драган Милош

ЉУБАВ

Питали Љубицу од чега највише воли сок.
- Од малине, одговори она.
Питали Јовицу исто.
- Од јабуке.
Исто питање поставили малом Мики, а он ће ко из топа:
- Од два литра!

ПОУЗДАНО

Мујо каже Хаси.
- Има у Франкфурту један ресторан, једеш и пијеш бесплатно, а за сексање добијеш сто евра!
- Не лажи! Ко ти је то рекао?
- Моја Фата!

Лепота порока

Зоран Т. Поповић

Жене су као mine. Многе демонтираш, од једне страдаш!

***
Прво је она мене завела, а онда сам ја њу освојио.

***
Жена никако не сме да сазна да је варам. За мене је брак светиња.

***
Жене се све мање интересују за мене. Оне више нису што су некад биле.

Делујем на жене као бенседин. Поред мене све мирно спавају.

***
Позвао сам пријатеља на групни секс. Ако дође са девојком биће нас троје.

***
Признала је да сам јој други. Али, дуг је дан!

***
Хамлетовска дилема: Ја њу и би, и не би!

СРБИЈА ЈАВЉА

Не питајте просветаре шта има ново. Немају они пара за то!
Слободан Дучић
СТЕПАНОВИЋЕВО

Под ову небеску капу стале су многе луде главе.
Драгомир Ђурђевић
ШАБАЦ

Ако је демократија оваква, вероватно јој ни отац ни мајка нису бољи!
Ивко Михајловић
КРУШЕВАЦ

У Скупштини је свака клупа магарећа.
Димитрије Јовановић
КРАЉЕВО

Професоре, како ништа не знам? Па то ја одговарам између редова!
Миодраг Лазаревић
ПОЖАРЕВАЦ

Како старим све ми иде лако. Свршим чим почнем.
Пеко Лаличић
МАЈДАНПЕК

Мењам све што имам - за све што немам!
Радојица Беџић
ВЕЛИКА ПЛАНА

Данас за посао није потребна радна књижица, већ партијска.
Веселин Милићевић
ВРБАС

НАЈБОЉА САТИРИЧНА ПРИЧА

КУПУЈМО ДОМАЋЕ

Као доказани патриота одлучио сам да се укључим у владину акцију „Купујмо домаће“. Отишао сам у хипермаркет и узео потрошачку корпу. Кренуо сам, као и обично, према гондоли са пићем. Да узем хладно пивоце за живце. Ипак, овога пута сам пажљиво читао етикете. Лав пиво – данско, МБ пиво – немачко, Јелен пиво – белгијско. Није било ниједно домаће пиво. Тежак ударац за мене. Остале етикете су ме дотукле. Чоколада – аустријска, јогурт – хрватски, тоалет папир – словеначки, шећер – мађарски, паста за зубе – пољска, кисела вода – америчка. Испод имена сваког домаћег производа стајало је и име њиховог страног власника. Дигао сам руке од гондола и упутио се према воћу и поврћу.
- Чије су ово јабуке?, питао сам за сваки случај.
- Мислим, бугарске, одговорила ми је мрзовољна продавачица.
- А пасуљ?, питао сам државним гласом.
- Тај велики је македонски, а тај мањи румунски.
Одлучио сам да узем само хлеб. Ипак сам морао да проверим.

одале сте ви?, упиташ љубазно.
- Ко је л' ја? Ја сам ти брале из Раче Крагујевачке!
Тако да сам из патриотске куповине кући донео продавачицу.
Слободан Симић
(Из књиге „Шведски сто“)